

A főnök báza

Az osztályvezető hívatta. A fiatalember, a vállalat alkalmazottja, a fejét csóválta. Vajon mi lehet? Nem tudott semmiről, amiért kérdőre vonhatnák. A munka nagyját épp most végzik, a következő utasítás pedig még korai lenne. Ez járt a fejében, ahogy az osztályvezetőhöz ment.

– Igazán mindig rendszeren dolgozott nálunk – mondta a főnök.

– Igen, igyekszem.

– A felesége jól van? Lassan egy éve lesz már, hogy összeházasodtak.

– Most egy éve és két hónapja.

– Nem jönne el hozzánk a feleségével a következő szabadnapon? Vendégül látnám. Mit szól hozzá? Szeretnék nyugodtan beszélgetni magával. Alighanem ezentúl is nagyon fontos munkákat végez majd nálunk. Meg aztán az őszinte véleményét is szeretném hallani.

– Nagyon köszönöm. Tiszteletemet fogom tenni.

Az osztályvezető tekintélyes és megbecsült ember a vállalatnál. Az effajta meghívás nem rossz dolog. A fiatalembernek jókedve lett. Visszatérve az asztalához, a mellette ülő idősebb alkalmazottnak elmondta az esetet.

– Meghívást kaptam az osztályvezetőtől.

– Hát, ez aztán...

Elmosolyodott. Úgy látszott, mintha akarna még valamit mondani, azután mégsem szólt többet. Mindegy. Mindenesetre nem rossz. Hogy a főnök ennyire bizalmába fogadta, biztosan jó alkalom lesz, hogy közelebbi kapcsolatba kerüljön vele.

A megbeszélte napon a fiatalember és a felesége elindult a főnökhöz. A helyet könnyen megtalálták. Elegáns, magában álló villa. Gyepvel borított kertje van, ha nem is éppen óriási.

Megnyomták a bejárati csengőt. Az osztályvezető kijött, és bevezette őket.

– Örülök, hogy eljöttek. Kerüljenek beljebb.

Bekísérte őket a bejárat melletti szalonba. A sarokban népművészeti tárgyak díszeltek – ízléssel berendezett szoba. Az osztályvezető hellyel kínálta őket, majd kiment, és kávéhozott.

– Lehet, hogy nem elég erős, magam készítettem. Nescafé. Tessék, fogyasszák csak!

– A kedves felesége?

– Észrevette, hogy hiányzik valami fűszer, ami az ételhez kell, és leszaladt vásárolni. A nejem gyakran csinál ilyet. De azt hiszem, ha elkészül az étel, az íze megfelel majd minden várakozásnak.

– Nagyon örülünk.

– Most pedig, bár igazán nem illik... – kezdte az osztályvezető, mire a fiatalember megkérdezte:

– Miről lenne szó?

– Az igazság az, hogy én is hasonlóképpen jártam. Elszaladnék cigarettáért. Várnának itt addig tíz percet?

– Ha ez a probléma, majd én...

– Itthon mi imporszívart és cigarettát szívunk. Közös boltokban ilyesmi nem kapható. Gyorsabb, ha magam megyek, mintha megmagyaráznám, merre kell menni. Különben is maga a vendégem, nem volna szép, ha küldözgetném. Rögtön visszajövök, viszlát!

Az osztályvezető elment. Velük meg mintha a házat örítették volna.

– Milyen csendes ez a negyed!

– Hát a mi bérlakásunkhoz képest!

Nyugodtan itták a kávéjukat. Mivel más dolga nem volt,

a fiatalember rágyújtott. S ekkor a mennyezet belsejében megzörrent valami.

– Mi ez? Egér?

A fiatalember továbbra is a zajra figyelt, s a fejét rázta.

– Nem. Az egér nem mászkál ilyen nyugodtan.

– Hát akkor mi lehet?

– Macska?

– Hogyan kerülne a mennyezetbe macska? Az előbb láttam kívülről, hogy itt a szoba fölött van a tető. Az a rész, ahol a ház kétemeletes, beljebb kezdődik. Ha meg a tetőn járkál valaki, annak nem ilyen a hangja. Biztos, hogy a mennyezetből jön. Valami lehet ott.

A nesz megszűnt. Mégis az volt az érzésük, hogy újra-kezdődhet bármelyik pillanatban.

– A régiek állítólag úgy tartották, hogy a gazdag ember házában kígyó él.

– Jaj, ne mondj ilyeneket! Még hogy a mennyezetben állat bujkál... rémes! De ez nem kígyó. Hiszen mintha járkált volna. Lehet, hogy óriásgyík?

Az asszony szabadjára engedte a fantáziáját, és elsápadt. Hirtelen csecsemősírás hangzott fel.

– Jé, hát gyerek is van?

– Nem hallottam róla, hogy az osztályvezetőnek gyereke született volna.

– Az is lehet, hogy a gyerek szülei megkérték őket, hogy vigyázzanak rá két-három napig. Eddig aludt, most ébredhetett fel.

A csecsemő keserves sírása elfeledtette a mennyezet hangjait.

– Én megyek, elringatom. Nem hagyhatom, hogy sírjon. A ház asszonya is csak úgy elmegy!

– Nem tehet róla. Hisz épp csak kiszaladt vásárolni. Ézenkívül, az osztályvezetőnek itt kéne lennie.

– Az igaz. Akkor viszont már csak az osztályvezető úr kedvéért sem hagyhatom.

Az asszony felállt, és kiment a szobából. A fiatalember, ügyetlen lévén az ilyesmihez, ott maradt.

- Ááááá! Áááá!

A felesége metsző hangon felsikoltott. Valami iszonyú történt. A fiatalember a szomszéd szobába rohant.

- Mi van, mi történt?

- Ott, ott!

Ahová az ujjával mutatott, egy csecsemőfej hevert a padlón. Az asszony csaknem kiabálva mondta:

- A-a-ahogy ide belépek, az ágyon hason fekvé találok a csecsemőt. Mihelyt hozzáérek, hogy felvegyem, leválik a feje. Mi ez az egész? Hisz még mindig sír!

- Na, nyugodj meg!

Egy férfi mindig tudja, mit kell tenni. A fiatalember lehajolt, és óvatosan megnézte a fejet. Azután bólintott, és kézbe vette.

- Mi a csoda!

- Mi az? Mondd, mi az? Gyorsan állítsd el annak a fejnek a sírását!

- Nincs már semmi baj. Nem kell félni. Nézd, egyszerűen csak erről van szó.

A fiatalember visszahajtotta az ágytakarót, s mint sejtette, az ágyon egy kis magnó volt, bekapcsolva. Amint lenyomta a gombot, a síró hang megszűnt, csend lett. Ezt látva, végre az asszony is levegőhöz jutott.

- Jé...!

- Nézd csak. A fej is műanyag. A hasrafektetés trükk volt. Ha a hátára fektetik, rögtön észre lehet venni, hogy az arca mozdulatlan, merev. Egy kis trükk az egész.

- Szörnyen megrémültem. Még mindig úgy dobog a szívem.

- Komisz egy ember az osztályvezető. Tényleg, most már értem.

- Miről beszélsz?

- Amikor a vállalatnál valakinek elmondtam, hogy meg-

hívott az osztályvezető, csak nevetett magában. Szóval ezért. Persze, ha előre figyelmeztetik az embert, nem ugrik be, s elvész a mulatság.

Ahogy megértették, mi történt, megnyugodtak. Jókedvük támadt. Visszamentek a szalonba. Az asszony megszólalt:

– Akkor hát az a hang a mennyezetből...

– Valami szerkezet lehetett. Ha valaki akarja, bármivel előidézhet ilyen hangot. Az osztályvezető is furá dolgokat szeret! Vendégségbe hívni az embert, és mindenfélekkel ijesztgetni!

– Legközelebb találjunk ki mi is valamit! Hívjuk meg az osztályvezető urat, és adjuk vissza a kölcsönt! Ehhez például mit szól: cseng a telefon. Az osztályvezető urat kéri. Erre egy szalagra vett hang így szól: „Itt a központ, ez a szám jelenleg nem működik, legyen szíves, győződjék meg, hogy helyes számot tárcsázott-e, és ismétlje meg a hívást!” És én akkor megkérdem, hogy ki kereste...

– Nem rossz. Biztos zavarba jön. Tehát én átmennék a szomszéd szobába, felvenném a telefont, és bejátszanám a szalagot. Jót mulatna az osztályvezető.

Az ijedelem – hisz az oka is kiderült – nem hagyott kellemetlen emléket. Kisvártatva az asszony a falra mutatott:

– Nézz csak oda! Az előbb egyszerűen homályos pizsok-foltnak látszott, most meg olyan, mintha emberi arc volna!

– Aha, tényleg. Régi húzás. Az osztályvezetőmnek aztán vannak ötletei! A falban vezetékot helyeztek el. Ha áram vagy hő éri, rajzolat jelenik meg, ennyi az egész. Viszont jó sokba kerülhet! De hogy ennyire mániája a bűvészkedés, azt nem tudtam.

– A vállalatnál állandóan üzleti ügyekkel van elfoglalva, kell neki valami kikapcsolódás.

– Hát igen. Hiába, a vezető pozíció!

A főnök hamarosan visszajött.

– Megvárakoztattam magukat. Nem unatkoztak?

- Ó, dehogy. Igazán jól elszórakoztunk. Ugye csak ürügy volt, hogy szivart venni megy, és a kedves felesége is valahol a lakásban tartózkodott?

- Úgy valahogy. Szóval beugrottak! Ha túlságosan nagy ijedséget okoztunk volna, bocsánatot kérhetek.

- Szó sincs róla. Ami igaz, igaz, akkor megijedtem. Fejbe veri az embert, ha először van része ilyesmiben. Csak a magunk kárán okulhatunk - nyugtatta meg az osztályvezetőt az asszony.

Ekkor jött be az osztályvezető felesége, üdvözölni a vendégeket.

- Isten hozta önöket! Tálalva van. Erre tessék. . .

Az ebédlőben az asztalon sokféle étel sorakozott. Mind ízlett, és a bor is nagyszerű volt. Máris élénkebbé vált a beszélgetés: vállalat, divat, napi események. Az idő kellemesen telt. Az étkezés végeztével az osztályvezető így szólt:

- Szeretnénk, ha a történelekről nem nagyon beszélnének!

- Hát persze, értjük. Elrontanánk a következő látogató szórakozását. Aztán remélem, legközelebb nálunk találkozzunk. Jöjjenek el, mielőbb!

A házaspár elbúcsúzott és hazament. Az osztályvezető és a felesége, miután kikísérték a vendégeket, bementek a szalonba. A férfi a falra mutatott:

- Megint előjött! Mindig ugyanaz! Minden egyes látogatónál. Nem lehet kiengesztelni.

A falon ismét az eredeti piszokfolt látszott.

- Nincs mit tennünk. Elköltözhetünk, vagy akárhányszor újrafestethetünk, semmi sem változik.

- Ugye azért lett öngyilkos ez az alak, mert te hozzám jöttél feleségül?

- Olyan komor volt, sehogy sem tudtam megszeretni.

- Vajon azért jelenik meg így, mert gyűlöl engem? Vagy téged gyűlöl?

– Milyen a férfiak lelkivilága! Hiába kérdezed tőlem, nem tudok felelni. Csak egy biztos, jó, hogy hozzád mentem.

– Nekem is. Mégis, mit akarhat ez az alak, hogy minden látogatónak megjelenik?

– Valószínűleg el akarja ijeszteni őket. De azért, ha először bajban voltunk is, csak kitaláltunk valamit, igaz?

– Á, eszembe jutott valami! Hívjuk meg minél előbb az új szomszédunkat! Meg kell tudják, hogy ezt a házat olyanok lakják, akik szeretik az elvarázsolt kastélyt.

– Meg azt is, hogy ez nem elátkozott kastély. De ha kényeszerítenek, hogy tárjuk fel a titkot?

– Ilyesmit nem kérhetnek, ez udvariasság dolga. Viszont az az érzésem, hogy még valamit ki kéne találnunk. A bűvészmutatványokban gyakran szerepel olyasmi, hogy dobozban levő állatok eltűnnek. Nem lenne jó? De nem, ez azért egy kicsit túlzás. Vagy nem lehetne olyan asztali öngyújtót csinálni, ami sikít, ha hozzányúlnak? Így aztán végre fépp homály borítaná a fal különös jelenéseit.

Székács Anna fordítása